

Soul Riders

Eerste trilogie

Het eiland van de paarden

De legende ontwaakt

De duisternis valt

Tweede trilogie

Verraad op Jorvik

Verhalenbundel

Vier magische verhalen

Star
Stable

Soul Riders

Verraad op Jorvik

TWEEDE TRILOGIE – DEEL 1

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W022201

Bisac JUV002130 / JUV037000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB

All rights reserved

Tekst: Helena Dahlgren

Illustraties: Marie Beschorner

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: Shadows over Jorvik*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman

Voor mijn zus

1

Ergens op Jorvik

De vrouw zat voor de spiegel, zoals ze dat al zo vaak had gedaan. In de donkere kamer brandden kaarsen. Hun flakkerende gloed verlichtte de portretten die op een versleten houten tafel stonden. De vrouw keek heel even weg van haar spiegelbeeld om een blik te werpen op de foto's. Voorzichtig streek ze er met haar vingertoppen overheen. Ze kon het verschil niet meer voelen tussen haarzelf en De Ander.

De Ander, de verlorene.

De nacht was warm en donker. Boven de bomen hing een lage, bloedrode maan. Diezelfde maan had ook geschenen in de nacht toen alles misging. Kan iets wat gebroken is weer heel worden?

Ze hoopte het. Ze had heel veel verloren, behalve haar hoop. Ze moest wel... Wat kon ze anders? Zonder hoop was álles verloren.

'Ik mis je,' fluisterde ze. 'Ik mis je zo erg dat het pijn doet. Alsjeblieft, zorg ervoor dat het niet meer zo'n pijn doet. Ben je daar? Zeg dat je er bent...'

Een ijzige tochtvlaag waaide de kamer in en doofde een voor een de kaarsen. Toch was er een vreemde gloed in de ruimte. Hij leek wel uit de spiegel te komen; dezelfde spiegel waarin haar bleke gezicht haar aanstaarde. Maar wacht even... Haar gezicht zag er toch anders uit? Ze herkende haar eigen ogen niet eens! Ze waren zwart, als brandende kolen. Haar spiegelbeeld wiebelde, alsof iemand de spiegel had bewogen. Maar zij had het niet gedaan. Zij zat juist doodstil en keek hoe haar gezicht veranderde.

Sluit je ogen. De stem kwam uit de spiegel – of kwam hij uit haarzelf? Ze deed wat de stem zei. Toen ze haar ogen opende, zag ze niet langer zichzelf in de spiegel.

Ze zag haar. De Ander.

De vrouw snakte naar adem.

‘O, ben jij het?!’

‘Dat zie je toch?’

‘Ik... Ik wist het niet zeker,’ hakkelde ze. ‘Ik heb me al eerder vergist.’

‘Je moet wat meer vertrouwen in jezelf krijgen. Weet je niet meer dat ik dat tegen je zei? Het is tijd,’ zei de vrouw in de spiegel met een vlakke, galmende stem. ‘We hebben lang genoeg geleden. Het is tijd voor gerechtigheid. Ik weet zeker dat jij dat ook voelt, toch?’

‘Ja.’ Haar stem was nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Ik voel het.’

‘Ik kom snel terug, maar eerst... De Soul Riders.’

‘De Soul Riders?’ vroeg de vrouw voor de spiegel verbijsterd. ‘Ik dacht...’

‘Wat weet jij er nou van?’ klonk het spottend. ‘Helemaal niets!’

Het spiegelbeeld begon weer te bewegen. Het was net alsof De Ander voor haar ogen oploste. De vrouw bracht haar hand omhoog om haar mond te bedekken. ‘Nee! Ga niet weg,’ riep ze. ‘Laat me niet in de steek!’

Opeens klonk er een harde dreun. De vrouw vloog van schrik overeind. Toen ging plotseling de deur van de slaapkamer open. Verward keek de vrouw rond. Even later voelde ze hoe een slanke hand de hare aanraakte. Ze hoorde iemand fluisteren. ‘Kom op, mama, vooruit,’ zei een lieve stem. ‘Je moet gaan slapen.’

Zodra ze in bed lag en haar ogen sloot, herinnerde ze zich het meisje dat altijd naar kauwgom en paarden rook. Wat was dat lang geleden! Desondanks voelde ze haar heel duidelijk in zichzelf. Dwars door tijd en ruimte heen zag ze hoe het meisje haar cap vastmaakte. ‘We gaan vanavond rijden,’ vertelde ze. ‘Mijn vriendinnen en ik. Je hoeft niet op te blijven.’ Als een onweersbui verspreidde een donker gevoel zich door haar heen. Ze trilde helemaal en drukte haar gezicht tegen haar kussen. Alsof de stof haar kon beschermen tegen haar herinneringen.

Ze wist precies wat er daarna zou gebeuren.

Ga niet! zou ze tegen het meisje willen roepen. Blijf bij de stal! Anders ga je dood! Luister naar me!

Maar het meisje dat ze wilde beschermen, was er niet meer. Er was niets meer, alleen maar meer duisternis.

Had ze maar...

Maar eerst... de Soul Riders. Ze herhaalde de woorden. Ze fluisterde ze keer op keer als een toverformule, net zo lang totdat de kamer verlicht werd door een vreemde, rode gloed en De Ander er weer was.

Deze keer had ze geen spiegel nodig.

Uit het dagboek van Anne von Blyssen

Het leek allemaal zo simpel: red Jorvik, red de Soul Riders. We hebben Jorvik gered, waarbij we alles riskeerden voor een hoger doel. Onze levens, onze paarden.

Misschien hebben we wel de hele wereld gered.

Wauw, het is ons gelukt!

Maar daarna? Wat gebeurt er nu? Wat gebeurt er met de Soul Riders?

Het is zo makkelijk te geloven dat het voorbij is, maar ik weet dat het niet zo is... Ik ben bang om te gaan slapen, want in mijn dromen stort alles in elkaar en zie ik uit de scheuren een helder, roze licht stromen. Daarna word ik wakker met hoofdpijn en het akelige gevoel dat de wereld vergaat. Alweer.

Maar waarom nu, nu alles is zoals het zou moeten zijn? Ik ben bang voor het antwoord, dus houd ik alles nog maar een tijdje binnen. Ik wil niet degene zijn die het slechte nieuws brengt, niet op dit moment, nu alles weer normaal wordt.

En trouwens: stel je voor dat ik me vergis! Stel dat ik degene ben die fout is, en niet Jorvik. Misschien hoor ik wel thuis in die scheuren. In mijn nachtmerries val ik en val ik, tuimel ik halsoverkop in de scheuren. Weg van mijn zusters, en weg van mijn geliefde paard, dat me meer dan ooit tevoren nodig heeft.

Er is zo veel wat ik niet begrijp... En de enigen die me kunnen helpen zijn ver weg.

Ik durf mijn zusters niet te bellen.

Ik denk niet dat ik me ooit zo eenzaam heb gevoeld.

Oxford, Engeland

In het late middaglicht glinsterden de daken in Oxford als diamanten. De lucht was zo blauw dat hij bijna turkoois leek. Hoog aan de hemel gleden langzaam een paar sliertige wolken voorbij. Linda keek op naar alle torens en torenspitsen terwijl ze nadacht over het koosnaampje van Oxford: de stad van de dromende torenspitsen. Hoe toepasselijk, mijmerde ze, vooral het stukje over de dromen. Het was zo makkelijk om te vergeten... Om alles te vergeten.

Voor haar verrees de grappige, koepelvormige toren van de Radcliffe Camera. Ze vouwde de folder op die ze vlak daarvoor gelezen had en stopte hem in haar zak. Toen keek ze snel hoe laat het was. Over tien minuten begon haar rondleiding in de Bodleian Library. In de enorme universiteitsbibliotheek stonden meer dan tien miljoen boeken. Zo lang als ze zich kon herinneren, wilde Linda door die enorme versierde deuren lopen en de ongelooflijke kennis in elke kamer, in elk hoekje en elke nis in zich opnemen. En nu was ze er eindelijk...

En over ongelooflijk gesproken: haar ouders waren er

ook! Ze woonden allemaal weer onder hetzelfde dak. Ze zaten gezellig tegen elkaar aan op de bank in de woonkamer en keken naar detectives. 's Avonds speelden ze triviant en ze konden allemaal even slecht tegen hun verlies. Eindelijk waren ze net een echt gezin.

Linda kon nauwelijks geloven dat het waar was, zelfs al was het tijdelijk. Helaas was het bijna voorbij... De lessen op de universiteit, waar haar ouders werkten, begonnen over ruim een week en dan moesten ze weer aan de slag. Natuurlijk kon zowel haar moeder als haar vader zich niet voorstellen dat ze een hele zomer vrij zouden nemen. Stel je voor! Twee weken was genoeg. Dat betekende dat ze niet samen op Jorvik zouden zijn. Geen dagjes uit naar de kust. Geen huisje bij Fort Pinta, waar ze op de veranda konden zitten kaarten en luisteren naar het geluid van de golven op de kust als de veerboot langsvoer. In plaats daarvan had Linda alles achter moeten laten en in haar eentje naar Engeland moeten vliegen. Haar tante Amal, haar kat Misty en haar paard Meteor waren in Jarlaheim gebleven.

En dan had ze het nog niet eens over haar beste vriendinnen Lisa, Anne en Alex. Deze zomer waren ze uitgewaaid naar alle hoeken van de aarde. Misschien hadden ze hetzelfde gevoel gehad als Linda: dat het tijd was om Jorvik te verlaten, in elk geval voor een poosje.

Op dit moment, met de middeleeuwse keitjes waartussen kleine bosjes zacht, groen gras groeiden onder haar voeten en de kerkklokken die in haar oren klonken, voelde het als een goede beslissing.

Ik had dit echt nodig, dacht ze. Ze keek stralend naar

haar moeder, die een selfie probeerde te maken voor de poort van een van de beroemdste universiteitsgebouwen. Jaren geleden, toen haar ouders nog in Pakistan woonden, hadden ze een tv-serie gezien die hier was opgenomen. Daardoor waren ze ervan gaan dromen dat ze ooit zouden leven en werken in Oxford – aan de andere kant van de wereld. Als er iets was wat Linda van haar ouders geleerd had, was het wel om je dromen te volgen.

'Als je even wacht, kom ik je helpen,' riep Linda. 'Ik neem tenminste aan dat je je hele hoofd en de achtergrond op je foto wilt hebben!'

Haar moeder lachte en gaf haar telefoon aan haar dochter. Ze leken sprekend op elkaar, tot en met de monturen van hun brillen, die bijna precies hetzelfde waren.

Maar terwijl Linda haar lange, dikke haar in een slordige knot of paardenstaart droeg, liet haar moeder het loshangen. Soms dachten mensen dat ze zussen waren. Linda vond dat vervelend, maar haar moeder vond het geweldig. Deze zomer lazen ze voor de eerste keer hetzelfde soort boeken. Ze voerden er 's ochtends in de keuken lange gesprekken over, boven dampende koppen thee en toast met marmelade. Linda had haar moeder gemist. Misschien... miste ze haar al haar hele leven. Haar moeder had altijd ver weg gevoeld – zelfs al stond ze recht tegenover haar. Het was net alsof ze altijd afgeleid was, in gedachten bezig met een artikel of iets anders van haar werk, haar aandacht er nooit echt bij.

In elk geval niet bij Linda.

Linda vond het geweldig dat ze nu steeds bij haar moeder

was en als een gelijke mee kon doen aan de gesprekken die gevoerd werden. Dat betekende heel veel voor haar.

Haar vader kwam naar hen toe en hield een ijsje in zijn hand. Hij gaf het aan Linda en zette daarna zijn pet recht. Die pet was bedoeld om zijn kalende hoofd te beschermen. Toen Linda hem met kerst had gezien, had hij veel meer haar gehad. Door op Jorvik te blijven in plaats van bij haar ouders in Engeland te wonen, had ze heel veel gemist.

Ze likte aan haar ijsje en genoot van de zoete kou op haar tong. Achter hen vormde zich een lange rij. Overal om haar heen hoorde ze gelach en gepraat in verschillende talen. Mensen maakten foto's van elkaar terwijl ze wachtten totdat de bibliotheek openging. De zon brandde op haar hoofd. Linda was blij dat ze besloten had een korte broek aan te trekken. Het zou weer een smoorhete avond worden in Engeland. Die avond zou gevolgd worden door een nacht met de airconditioner op de hoogste stand en een pak met ijsblokjes in haar kussen. Ze vroeg zich af of het op Jorvik ook zo warm was, maar ze had geen tijd om daarbij stil te staan.

Plotseling verstomden de stemmen om haar heen.

Alles kwam tot stilstand en vervaagde. Linda stond stokstijf stil en staarde naar de grond. Ze wilde het niet zien – maar toen ze het eenmaal gezien had, kon ze niet meer doen alsof het er niet was.

Tussen de keitjes stroomde donkerrood, kleverig bloed. Onder Linda's voeten ontstond een plas en in die glanzende, bloedrode spiegel verscheen een andere wereld.

Ze zag golvend gras en galopperende paarden. Ze zag zichzelf Meteor aansporen. Haar wangen waren nat van de tranen en ze schreeuwde iets tegen Alex, die vlak achter haar reed. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat Alex ook huilde. Haar gezicht was verwrongen van verdriet en van nog iets. Woede?

In Linda's oren klonk gehuil. Terwijl het visioen vervaagde, werd alles zwart. Het gehuil veranderde in woorden, die een noodlanding maakten in haar bonkende hoofd.

Het is nog niet voorbij. Je moet terug naar Jorvik, Linda. Schiet op!

Ze knipperde langzaam met haar ogen en keerde terug naar de werkelijkheid. De plas bloed was verdwenen: ze zag alleen nog maar keitjes. Het gemompel was er weer en klonk net zo hard als eerst, maar er was iets helemaal mis.

Iemand stootte zijn elleboog tegen die van haar. Een beleefde stem zei: 'Neem me niet kwalijk,' en verdween in de menigte. Linda was niet in staat om iets terug te zeggen. In plaats daarvan staarde ze naar haar sneakers. Er waren geen vlekken te zien, maar ze kon het bloed proeven in haar mond. Het smaakte naar angst...

'Linda?'

Als door een mist hoorde ze de bezorgde stemmen van haar ouders.

'Wat is er? Is alles in orde? Wat is er aan de hand, schatje?'
Met een luide klets viel haar ijsje op de grond.

4

Texas, het zuiden van de VS

Toen Lisa in Texas aankwam, waren de blauwe klokjes van de boshyacint al lang verdord. Het gras in het weiland bij de boerderij van haar grootouders was droog en goudbruin, dood. In de verste verte was geen bloem te zien. Desondanks rook ze hun geur terwijl ze verder galoppeerde. De zon brandde op haar hoofd.

Boshyacinten waren de lievelingsbloemen van haar moeder geweest. De laatste dag dat ze samen waren gaan rijden had het hele weiland ermee vol gestaan. Maar Lisa was alleen terug naar huis gekomen. Lisa had heel lang geloofd dat dat de laatste keer in haar leven was dat ze had paardgereden. Na het ongeluk van haar moeder was de gedachte aan rijden onverdraaglijk en ondenkbaar. Totdat... Lisa op Jorvik Starshine ontmoette. Dat veranderde alles. Ze had weer durven rijden, ook al miste ze haar moeder nog steeds zo erg dat het pijn deed. Starshine gaf haar vertrouwen. Op hem voelde ze zich veilig.

Vandaag reed ze op Lizzie, een zwartbonte merrie. Ze

had bijna elke dag op haar gereden sinds ze met haar vader was aangekomen. In het begin had het een beetje raar gevoeld om op een ander paard te zitten dan Starshine. Ze kende hem immers door en door. Haar eerste rit op Lizzie voelde stijf en vreemd, een mislukking. Terwijl ze Lizzie afzadelde in de stal had ze haar tranen ingeslikt. Toen had het vriendelijke paard met de lieve ogen haar snoet in Lisa's uitgestrekte hand gelegd – net zoals Starshine dat deed. Alleen was ze niet Starshine.

De keer daarna ging het beter. En de keer daarna had ze het echt naar haar zin gehad en kon ze zich ontspannen. Lisa leunde naar voren in het zadel. Terwijl ze haar ogen sloot, genoot ze van de lucht die over de prairie woei. De lucht was hier anders, dacht ze, warmer en droger. Ook al was het nog zo warm, op Jorvik voelde je altijd de koelte uit de bergen en de rotsen. Alles op Jorvik was doordrenkt met vocht. Als je je badpak ophing, duurde het eeuwen totdat het droog was. Toen ze naar Jorvik verhuisde, had ze het gevoel gehad dat ze in een totaal ander universum terecht kwam. Een plek waar van alles kon gebeuren.

In de verte zag ze de boerderij al. Het warmgele kalksteen stak af tegen de intens blauwe lucht. Op het dak van de grote, uitnodigende veranda wapperde zachtjes de Mexicaanse vlag. Ze kon het niet zien, maar ze wist dat in het midden van de vlag een arend was afgebeeld. Hij werd omringd door cactussen en hield een tegenspuiterende slang in zijn bek. Die vlag hing er al zo lang als ze zich kon herinneren, verbleekt door de zon.

Haar vader Carl was voor het huis aan het werk. Hij was

bezig met de oude auto van haar opa. Lisa tilde haar hand op en zwaaide. Hij zwaaide terug en ging toen weer verder. Die auto was al oud toen Lisa hier nog met haar ouders woonde. Nu was hij helemaal roestig en gedeukt, maar hij deed het nog steeds. ‘Die auto lijkt op mij,’ grapte haar opa vaak. ‘Versleten, maar hij tuft nog steeds door.’

Lisa hoopte dat haar opa voor altijd door bleef tuffen. Het was heerlijk om bij haar grootouders te zijn op de plek waar ze was opgegroeid. De plek waar ze, ondanks alles, de enchilada’s van haar oma at en op haar gitaar oude liedjes speelde. Gedurende de vlucht hiernaartoe was ze heel gespannen geweest en had ze de hele tijd zitten piekeren. Hoe zou het zijn om weer in haar oude huis te zijn? Zou ze het aankunnen?

Het had een heel verdrietige reis kunnen zijn. Maar zodra Lisa haar grootouders had gezien op het vliegveld, wist ze dat het niet zo was. Daarvoor hoefde ze alleen maar te kijken naar het verweerde gezicht van haar opa en de grote glimlach van haar oma. Op dat moment wist ze dat het een leuke reis zou worden, een soort van thuis-komen.

Lisa en haar vader zouden er een maand blijven. Pas aan het einde van de zomervakantie zouden ze weer terugvliegen. In het begin, toen ze last had van een jetlag en vreselijk moest wennen aan een ander paard, had een maand een eeuwigheid geleken, véél te lang. Maar de laatste dagen was er een nieuwe gedachte bij haar opgekomen. Stel dat ze hier nog steeds thuishoorde?

Ze zou Starshine naar Texas kunnen halen. Het zou een lange en zware reis voor hem zijn, maar wedstrijdpaarden deden niet anders. Die vlogen voortdurend de hele wereld over. Starshine zou in de lege stal naast Lizzie kunnen staan. Ze zou weer naar haar oude school terug kunnen zonder een nieuwe leerling te zijn. Helaas zou ze dan niet meer naar de Jorvik Academy of Performing Arts kunnen gaan, dat was wel heel jammer. Op die school kon ze de hele dag zingen en muziek en liedjes schrijven. Ze fronste haar voorhoofd. Was ze echt bereid om dat te doen, om de ene droom te vervangen door de andere? Een leven buiten Jorvik. Een leven zonder magie, zonder de Soul Riders.

Bestond zoiets eigenlijk wel? Fripp en de druïden zeiden dat ze nu in een soort tussentijd leefden. Dankzij de krachten van de Soul Riders – Lisa’s kracht om te genezen, Linda’s vermogen om in de toekomst te kijken, Annes teleportatie en Alex’ bliksemmagie – hadden ze het monster Garnok weten te verslaan. Het kon nog wel vijftig jaar duren totdat de volgende crisis uitbrak, maar het konden er ook vijf zijn. Nu was het de taak van de Soul Riders om te wachten. Misschien durfde ze daarom voor het eerst te dromen over een ander leven hier op de boerderij.

Een gemakkelijker leven. Lisa beet op haar lip. Zou dat echt kunnen?

Door de brandende zon was Lisa’s voorhoofd bedekt met

zweetdruppels. Ze liet Lizzie in draf overgaan en klopte haar op haar hals.

‘We zijn bijna thuis,’ fluisterde ze tegen de temperamentvolle kleine merrie.

Lizzie briepte als antwoord en schudde haar hoofd. Ze draafden verder over het verschroeiende gras. Plotseling realiseerde Lisa zich dat ze precies hetzelfde gezegd had op de dag dat haar moeder stierf. *Bijna thuis*. Ze knipperde haar tranen weg, haalde bibberig adem en besloot om het laatste stukje naar huis toch te galopperen. Lizzie begreep meteen wat ze bedoelde: zonder aarzelen ging ze ervandoor.

Lisa was dankbaar dat Lizzies vloeiende rengalop al haar donkere gedachten verjoeg. In haar hoofd hoorde ze een prachtige melodie. De melodie versmolt met de dendende hoeven en de hete wind. Terwijl ze voorover ging zitten, neuriede ze mee. Wat heerlijk om één te zijn met het paard en de natuur!

Eerst hoorde ze niet dat de melodie veranderde, maar toen begon het te wringen. Het was net alsof er scherpe, kleine scheuren in kwamen. De scheuren kronkelden en alles werd donker en naar. Lisa stopte met neuriën en keek verwaasd rond. De valse tonen werden steeds sterker, ze deden pijn in haar oren. Het leek wel alsof er een enorme golf over haar heen spoelde. Ze liet Lizzie halt houden en drukte haar handen op haar oren. Dat hielp niet. Het lawaai, het schrapende geluid, de valse melodie, zat niet in haar hoofd maar kwam van buiten.

Lizzie spitste haar oren en hinnikte schrill. Lisa legde haar

hand op Lizzies schoft om haar te kalmeren, maar ze vroeg zich af of dat veel zin had. Haar hand trilde helemaal. Het schrapende geluid stierf weg en werd een lied.

Het is tijd.

Lisa was perplex. Ze had dit lied al eerder gehoord, namelijk toen ze net op Jorvik was en ze geen idee had van alles wat haar nog te wachten stond. Soul Rider zijn. De magie en het gevaar. Maar hóé kon het nu weer tijd zijn? Het gevaar was voorbij! Zelfs Fripp, een eersteklas onheilsprofeet, zag niks wat Jorvik bedreigde als hij naar de sterren keek. Dit zou niet moeten gebeuren, dacht ze hysterisch. Dit gebeurt niet. Gebeurt niet. Gebeurt...

Een oorverdovende knal deed de prairie schudden. Lisa viel languit op de grond. In plaats van het lied hoorde ze nu een akelige fluittoon in haar oren. Ze duwde haar hand tegen haar been, op de plek waar vast een flinke blauwe plek zou komen. Toen hoorde ze weer een lied. Het was een ander lied dan eerst. Terwijl blauwwitte sterren in de lucht zweefden, begon ze te zingen. De doffe pijn verdween langzaam. Toen ze weer opstapte, wist ze dat de kneuzing verdwenen was.

Ze wist ook dat ze al haar dromen over een nieuw, eenvoudig leven in Texas wel kon vergeten. Ze moest zo snel mogelijk naar huis, naar Jorvik.

Toen ze thuiskwam, legde Carl zijn gereedschap neer en keek haar onderzoekend aan.

‘Je ziet eruit alsof je een geest gezien hebt. Gaat het wel?’

‘Ja hoor,’ dwong ze zichzelf te zeggen, ook al trilde ze

van binnen nog steeds. 'Alles is in orde, pap. Het is gewoon een beetje warm vandaag. Ik denk dat ik even wat water moet drinken.'

Haar vader keek haar na terwijl ze met Lizzie de stal in liep, maar hij zei niks.

De zuidkust van Jorvik

'Goed gedaan, Anne! Dat is wel genoeg voor vandaag. Waarom ga je niet even zwemmen? Het is er prachtig weer voor.'

Haar dressuurtrainer keek haar zo lachend aan dat Anne van binnen helemaal warm werd. Ze had al duizenden uren getraind met Concorde, maar toch was ze nog steeds blij als iemand haar prees. Complimenten waren haar brandstof, ook al bleven ze niet lang hangen. Helemaal niet, zelfs. Het maakte niet uit hoe goed Concorde liep, ze onthield altijd hun slechte momenten. De overgang naar galop die net een paar seconden te laat was, een kleine zenuwtrekking in haar kuit waardoor ze even niet meer perfect zat... Het waren slechts details, maar het was genoeg voor de jury om haar lagere punten te geven. Bij dressuur telde elk detail. Het moest eruitzien alsof het vanzelf ging, maar dat was maar schijn... In werkelijkheid zaten er duizenden uren training in.

De laatste tijd waren Concorde en zij steeds beter geworden. Ze was een van de beste dressuurruiters van

het jeugdkamp, waar de toptrainers van Jorvik lesgaven. Anne zou het nooit hardop durven zeggen omdat het zo arrogant klonk, maar ze wist dat het waar was. Iedereen zei dat ze de wedstrijd aan het einde van de week zou winnen. Ze had al mensen in de stalgangen horen fluisteren dat de wedstrijd alleen maar een formaliteit was. *Von Blyssen gaat zeker winnen. Dat is al duidelijk. Wij maken geen schijn van kans.*

Het gefluister achter haar rug deed pijn, maar ze probeerde te doen alsof het haar niks kon schelen.

Ze glimlachte terug naar de trainer en liet de teugels vieren. Ze waren in een van de grote, prachtige rijbanen aan de zuidkust van Jorvik. Hier werden normaal gesproken wedstrijden verreden en zelfs internationale kampioenschappen gehouden. Deze zonnige zomerweek hadden alle veelbelovende jonge ruiters van Jorvik zich verzameld. Dressuur was geen teamsport, in elk geval niet op dit niveau, dus iedereen was gericht op zijn eigen prestaties. Anne had gezien dat sommigen van hen 's avonds in de kantine bij elkaar zaten. Ze kletsten, lachten en deden spelletjes. Anne deed nooit mee. Ze begreep niet hoe het gebeurd was, maar ze was teruggekeerd naar wat ze deed voordat ze haar beste vriendinnen had ontmoet, voordat ze een Soul Rider werd. Ze had altijd in haar eentje in de schoolkantine gezeten en dat deed ze nu hier ook. Na haar rijles at ze in stilte haar mueslireep op. Net zoals ze altijd in haar eentje naar haar lievelingsprogramma op tv keek en nooit met een vriendin. Ze was er zo aan gewend, dat ze zich nauwelijks eenzaam had gevoeld.

Totdat Lisa, Alex en Linda in haar leven waren gekomen. Nu wist ze wat het betekende om vriendinnen te hebben. Ze wist hoe het was om te lachen totdat je bijna in je broek plaste om iets wat een van je vriendinnen had gezegd, en om je hoofd op iemands schouder te leggen en je thuis te voelen. Om vriendinnen te hebben die van je hielden – gewoon zoals je was.

Ze reed vanuit de rijbaan het ingesleten ruiterspad op. Van hieruit kon ze de oceaan al zien: blauw en golvend. Terwijl ze naar het strand reed, haalde ze haar telefoon uit haar zak om haar berichten te bekijken. Het laatste was van Linda in Engeland. *Mis je! Kan het niet al augustus zijn?! Terwijl ze de teugels in één hand hield, schreef Anne snel een antwoord. Precies!!! Ik kan niet wachten om iedereen weer te zien. Ligt het aan mij of is dit de langste zomer in de geschiedenis?*

Een paar seconden later zag ze dat Linda een antwoord aan het typen was.

Ik heb dat gevoel ook.

Ze had er een smiley achter gezet.

Anne hield haar telefoon in haar hand om te zien of Linda verder zou typen. De oceaanlucht was doordrongen van de geur van zeewier. Ze was vlak bij het strand. Anne wierp nog een laatste blik op haar telefoon en zag dat Linda toch weer aan het typen was, maar er kwam geen bericht meer. Met een lichte zucht stopte Anne haar telefoon weg. Ze zou willen dat haar vriendinnen bij haar waren.

‘Daar kunnen we nu niks aan veranderen, vriendje,’ zei

ze tegen haar paard. 'Over een tijdje zien we ze weer.' Concorde spitste zijn oren en begon in het zachte zand te draven. 'Je hebt gelijk,' zei Anne vrolijk. 'Het is tijd om te gaan zwemmen!'

Ze stapte snel af en deed haar laarzen, rijbroek en shirt uit. Daaronder zat haar bikini. Ze zadelde Concorde af, legde het zadel voorzichtig in het zand en klom toen weer op de paardenrug. Ze had heel vaak geoefend om er zonder zadel op te springen en er weer af te glijden. Het zag er niet uit, maar wat dan nog? Niemand kon haar hier zien. In de verte zag ze gekleurde zonneschermen en strandballen, en het geluid van schreeuwende kinderen drong tot haar door, maar hier, op dit moment, waren er alleen Concorde, zichzelf en de verleidelijke golven van de oceaan.

Afgelopen nacht had ze slecht geslapen. En de nachten daarvoor ook, trouwens. Iets zat haar dwars, maar ze wist niet wat... Een duik in de oceaan was precies wat ze nodig had om zich beter te voelen, dacht ze. Ze spoorde Concorde aan om door te lopen naar de waterkant, maar hij wilde niet.

'Wat is er?' vroeg Anne, terwijl ze Concorde over zijn hals aaide. 'Heb je er vandaag geen zin in? Toe maar,' zei ze vleierend. 'Kom op, vriendje, je bent dol op zwemmen.'

Het grote grijze paard schudde zijn hoofd en bleef met zijn hoeven in het zand schrapen. Hij was duidelijk niet op zijn gemak. Zijn oren lagen plat in zijn nek en zijn gespierde lichaam trilde. Anne streelde nog een keer over zijn hals om hem gerust te stellen. Het zeurende gevoel dat ze eerder gehad had, kwam stiekem weer terug, als

een donkere schaduw. Ze keek om zich heen: eerst naar het water en toen naar het zand.

Plotseling zag ze wat er mis was. Het witte zand zat vol met roze scheuren. Ze had ze eerder gezien, maar niet hier. *O nee, niet hier...*

Van schrik verloor ze haar evenwicht en ze viel van Concorde af. Gelukkig kwam ze in het zachte zand terecht. Anne kneep haar ogen stijf dicht en liet zich door de zon van binnen en van buiten verwarmen.

Toen ze haar ogen weer opendeed, zag ze verschillende voetafdrukken die naar het water leidden, elk omringd door helder, schitterend, turquoise water. De roze scheuren waren weg. Concorde liep het water in en begon te zwemmen. Trillend sloeg ze haar armen om zijn hals en liet zich omhelzen door het water.

Ze keek pas weer op haar telefoon toen ze terug was bij de stal. Hé, wat raar, Linda had gebeld! Zou er iets aan de hand zijn? Ook had ze een voicemail. Anne duwde met trillende handen de telefoon tegen haar oor en luisterde. Linda's stem klonk even helder als altijd, maar ondanks de hitte huiverde Anne.

Anne, ik ben het. Ik was een berichtje aan het tikken, maar ik kan je beter bellen. Er is geen goede manier om dit te zeggen, dus ik begin maar gewoon.

Stilte. Anne kreeg over haar hele lichaam kippenvel.

Het is weer begonnen. Ik probeer mijn vliegticket om te zetten zodat we elkaar snel kunnen zien. Ik ga nu meteen de anderen bellen.

Een korte pauze. Stille. Hortende ademhaling. Anne vergat zelf bijna te ademen terwijl ze luisterde en wachtte. Een paar keer wilde ze haast iets zeggen, maar toen herinnerde ze zich dat het een voicemail was. Het had geen nut.

Anne? ging Linda verder. We gaan dit op een of andere manier oplossen. Het is ons altijd nog gelukt.

Vanuit de verte riep iemand Linda's naam. Anne hoorde haar vriendin zuchten voordat ze verderging. Ze klonk rustiger nu, meer als haar gewone zelf.

Yep, dat was alles. Bel me straks terug als je wilt. Oké, tot gauw. Pas goed op jezelf!

Annes telefoon gleed uit haar hand en viel op de harde stervloer. Het scherm barstte en werd bedekt door honderden kleine zilveren scheurtjes, maar Anne zag het niet. Niet nu. Ze stond doodstil. In haar oren klonken Linda's woorden, steeds maar opnieuw.

Het is weer begonnen.

Nadat ze Concorde had geborsteld, ging ze meteen naar de kampleiding en vertelde dat ze helaas wegens familieomstandigheden moest vertrekken. Ze negeerde de opgetrokken wenkbrauwen en het verbaasde gezicht van haar trainer. In haar hoofd, in een andere versie van haar leven, zag ze zichzelf de dressuurwedstrijd winnen, maar dat duurde maar even... Meteen daarna kwamen de roze scheuren weer terug. Ze zag hoe Concorde en zij daarin vielen en verdwenen, precies tijdens de prijsuitreiking. Anne slikte moeizaam. Ze had gedacht dat ze hier veilig was, maar ze had zich vergist. De waarheid was dat ze

nergens veilig was. En zeker niet zolang de Soul Riders gescheiden waren...

Automatisch wreef ze over haar slapen. Ze voelde weer hoofdpijn opkomen. Waren de anderen maar hier, dacht ze. Zolang we samen zijn, is alles goed.

Toch?